

'Hallo Rob', zegt Ping Ping.

'Wij zijn in nood. Er is hier een meer.

Het water stijgt en stijgt. Nog een poos en
het bos staat blank. **Help** ons. **Red** ons.'

Rob zegt ook iets. Maar dat kan niemand horen.

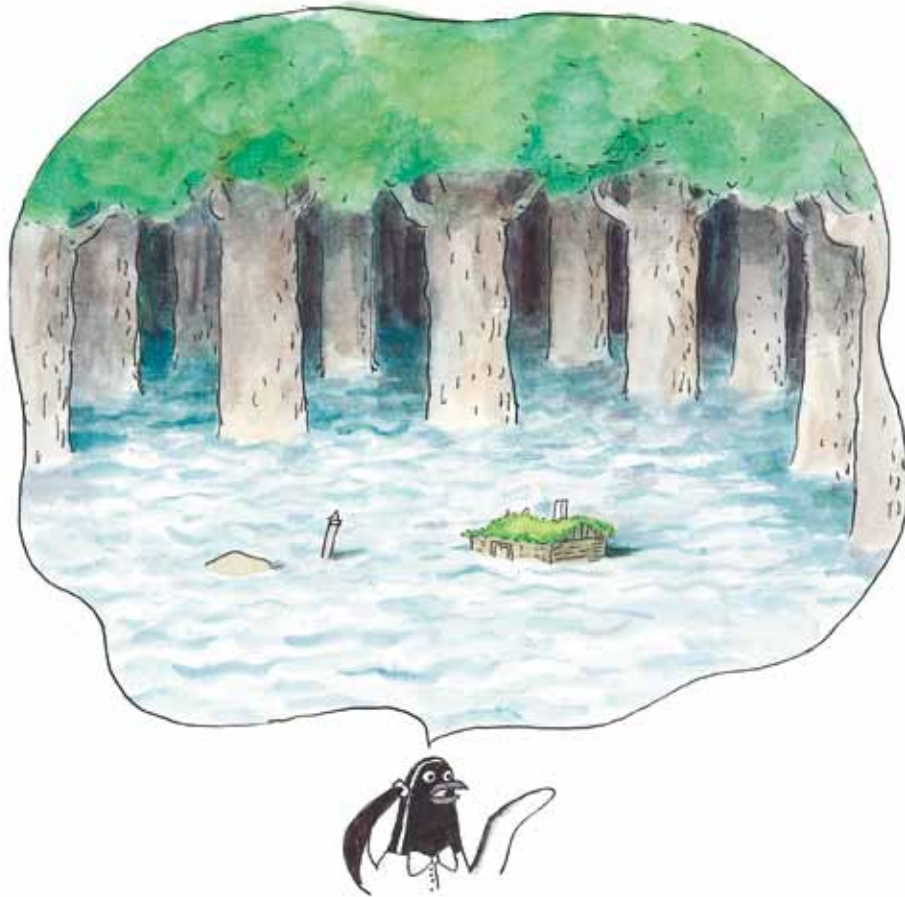
Behalve Ping Ping natuurlijk.

Ping Ping knikt en humt.

'Goed, Rob. Dankjewel, Rob. Tot gauw, Rob.'

Dan hangt hij op.

'Het is in orde! Rob komt!' lacht Ping Ping.

Iedereen is blij.

Vos juicht en Uil juicht.

Ever en Haas doen een dansje.

Ping Wing geeft Jak een kus.

Maar Ping Ping haalt zijn horloge uit zijn vestzak.

Hij werpt er een blik op.

'Pak wat spullen in.

Veel tijd is er niet meer.

Het water stijgt en stijgt.'

Dat hoeft Ping Ping geen twee keer te zeggen.

Vos en Haas gaan meteen naar hun hol.

Ever niet. Ever heeft geen spullen, behalve zijn boot.

En die kun je niet inpakken.

Ping Wing zoekt wat kleren bij elkaar: een schortje voor zichzelf en een strik voor haar broer. En voor Jak een extra trui met strepen.

Maar Jak zelf doet niets. Hij houdt voet bij stuk. Hij wil niet op de boot. Voor geen goud! En dat is heel wat voor een boef.
'Rob kan de pot op. Ik blijf veilig hier. Ik blijf lekker in het hok op het hek', pruilt Jak.
'Dan blijf ik ook!' zegt Ping Wing dapper. Ze legt de kleren weer op de plank. En ze ploft naast Jak op de bank.
'Groot gelijk! Wat denken ze wel? Mijn man is geen zoetwaterpiraat! Hij gaat niet zomaar wat spelevaren op de plas! Mijn Jak trotseert de woeste golven! Is het niet, schat?'
'Mmm...' knikt Jak vaag.

Hij ziet toch wat wit om zijn neus. Want het water stijgt en stijgt. Hoe lang nog? En tot hoe ver?

Vos kijkt in de kast.

'We moeten eten meenemen', zegt hij.
'Heel veel eten.'
'Brood en groente', zegt Haas.
'En vergeet het fruit niet.'
Elke dag een appel. Dat is heel gezond.'

Zelf loopt ze naar de slaapkamer. Ze somt op haar vingers op:

'Mijn warme sloffen. Ondergoed. Schone sokken. Een pyjama voor Vos en een pyjama voor mij. Een dikke trui voor als het kouder wordt. Een mooi boek voor onderweg.'

Alles gaat in de koffer. Die is **meteen vol**.
En er zijn nog zoveel spullen over!

Vos komt binnen. Hij heeft zijn armen vol koek en snoep.
'Zou dit genoeg zijn?'
vraagt hij bezorgd.
'Dat is veel te **veel!**'
roept Haas uit.
'Zo groot is die boot van Rob nu ook weer niet!

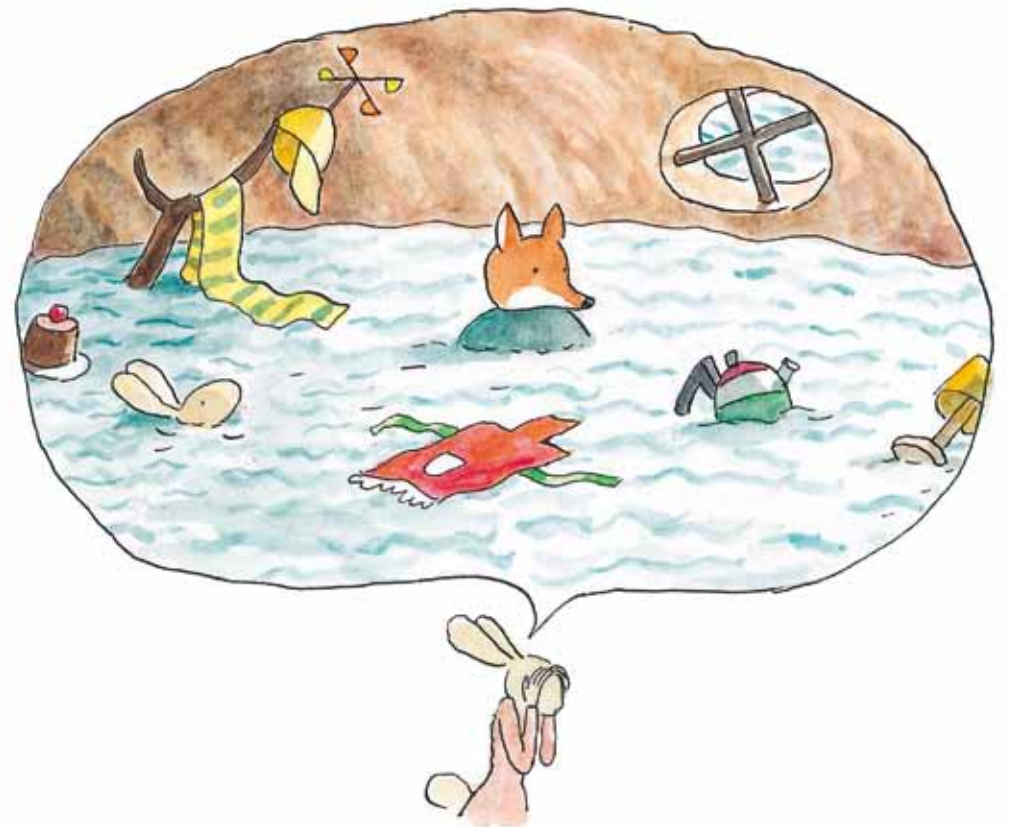
We kunnen beter de bank meenemen.
De zachte bank die zo heerlijk zit. En de vaas
die ik van jou kreeg toen ik jarig was. En het
kookboek en de luisterschelp en... en...'

De stem van Haas stekt in haar keel.
Ze slaat haar handen voor haar ogen.
Vos schrikt een beetje.

'Wat is er, Haas? Huil je, Haas?
Neem een **koekje**. Dan gaat het wel over.'

Maar Haas schudt haar kop.

'Al onze leuke spullen!' snikt ze.
'De fluitketel met een deuk erin!
De gordijnen en het beddengoed!
Ons tuintje met de rozen!
De worteltjes die ik heb gezaaid!
Dat moeten we allemaal achterlaten.
Alles wordt nat. Alles spoelt weg.
Ons hele hol kapot.
O, wat een **ramp!**'

Vos kijkt beteuterd.

‘Wil je echt geen koekje? Dat helpt vast.’

Maar Haas wil echt, **echt** niet.

En ze wil ook geen snoep.

Ze zit op de rand van het bed en huilt.

Vos gaat naast haar zitten.

Hij wil haar zo graag troosten.

Maar hij weet niet hoe dat moet.

Dus neemt hij zelf een koekje.

Bij hem helpt dat altijd.

En daarna eet hij er nog een en nog een en nog een.

Wat gek! Deze keer helpt het **niet!**

